

Hospicjum

**Człowiek już zna swój wyrok śmierci bezwzględniej
Diagnoza jest tylko jedna czas odejść już głębiej
Dlaczego nie odbierzesz sobie życia w swej depresji
To grzech mieć beznadzieję nie ustanie żyć w pretensji**

**A jednak pozostaje wiara zaufaniem do Chrystusa
Pacjenci widzą sens życia w cierpieniu, że ono jeszcze trwa
Zawsze mogą na coś czekać z tych ulotnych w nadziei chwili
Chociaż pojednanie z rodziną, co miłość całą im oddali**

**Często pozostawieni sami sobie szukają niebiańskiej pomocy
To nic, że chore ciało odmawia posłuszeństwa przez nowotwory
Można je leczyć za pomocą leków, co znieczulają im cierpienie
Gorzej wyleczyć duszę z depresji zakompleksioną, nieustannie**

**Ważna jest bliskość z ludźmi miłości, co ich chronią
Mają poczucie, że są kochani, co im mocą siłę dodają
Na tą chwilę warto czekać wtedy zwykle sens swój odnajdują
Co wsparcia potrzebują, dlatego się dziwią, że je otrzymują**

**Człowiek głębokiej wiary nigdy nie jest pozbawiony nadziei
Tutaj zrozumiałem ostatnie słowa konającego Chrystusa
Boże mój, czemuś mnie opuścił to słowa do konających ludzi
Że on jest lekiem duszy a zarazem opuszczeniem z boleści ciała**

**Dlaczego cierpią ludzie, którzy nie mają, z kim bliskim zamieszkać
Trzeba wielkiej modlitwy i wiary by szczyty nieba osiągnąć
Jak ważne jest w rozpacz swój los Chrystusowi zawierzyć
On jest drogą miłosierdzia zbawienia i z nim wiecznie zamieszkać**

Hieronim Borkowski